

[Glistrup]

har indtægter på både 40.000 kr., 50.000 kr., 60.000 kr. og 70.000 kr., som de glemmer, når de går hen og selvangiver, fordi de ikke kommer ind på lønsedler. Det er der masser af eksempler på. Jeg kan love hr. Kaj Hansen for, at der er i hvert fald de første 100.000 lønmodtagere i dette land, der glemmer indtægter på 50.000 kr. og mere.

(Kort bemærkning).

Flygaard (DR):

Uanset bemærkningerne fra hr. Glistrup tror jeg, at lovforslaget, hvis det gennemføres, rent faktisk vil få den virkning, at man ikke alene vil få et krav om en større administration, man vil også rent faktisk få det.

(Kort bemærkning).

Kaj Hansen (DKP):

Hr. Glistrup påstod her fra folketingets talerstol, at der var lønmodtagere, der glemte indtægter på 50.000 kr. og mere. Indtil vi ser beviser for det – og de må komme fra hr. Glistrup – kommer det til at stå som en af de løse påstande, fremskridtspartiet altid betjener sig af.

Ole Olsen (SF):

Der er jo ingen, der tror på, at de 40.000 kr. bliver til gavn for den almindelige arbejder med den lille indkomst. Nej, det er den, der har råd til at have nogle iskolde hjerner som sagførere og revisorer, der kan finde ud af tingene. Jeg kunne godt finde ud af at skrive nederst f. eks. »minus glemmefradrag« og så 40.000 kr.

Det, det drejer sig om – og det ved hr. Glistrup – er ganske bestemte fradrag, som belaster. Hr. Glistrup kender dem lige så godt som jeg. Det, man kunne gøre, hvis det endelig skulle være, og det, hr. Glistrup vil, var at give det råd: glem alle lønmodtagere, der tjener 80.000 kr. eller derunder. Det ville give mere gevinst end hr. Glistrups forslag.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg tror nu nok, at både det, som hr. Kaj Hansen sagde, og det, som hr. Ole Olsen sagde, ikke vidner om noget særlig godt kendskab til det danske arbejdsmarked. Men det afgørende, som vi også har fremhævet i be-

mærkningerne, er jo at komme i gang med det. Vi hænger os ikke i en sådan detalje som, om grænsen skal sættes ved 40.000 kr. eller 15.000 kr. eller 8.000 kr., eller hvad der ellers er tale om. Både af vores ordfører og i vores bemærkninger til forslaget er det ganske klart sagt, at det er noget, som i allerhøjeste grad kan diskuteres. Hvis man virkelig er så gammeldags i sin tankegang fra et flertals side, som hr. Kaj Hansen og hr. Ole Olsen har været, er det absolut ikke noget væsentligt for fremskridtspartiet. For vores skyld kunne man glimrende i stedet for at skrive 40.000 kr. slette et nul og skrive 4.000 kr. Det ville bare ikke spare så megen arbejdskraft, som det ellers ville gøre, men det er i hvert tilfælde fuldstændig at vende tingene på hovedet at sige, at dette tal på 40.000 kr. er noget særlig centralt i dette forslag.

Det centrale i dette forslag er, at den jævne mand ikke skal ulejliges med at få ting, som ligger mange år tilbage, og som han slet ikke kan holde i sit hoved, med, fordi han har langt væsentligere og mere værdifulde interesser, evner, opgaver og talenter end at hænge sig i det pjat med, at skattevæsenet kommer og siger noget om skatteåret nitten-hundredeogtellerandet, 1976, som han ikke kan forstå. Det er jo dér, vi skal gribe ind. Om vi så sætter talgrænsen det ene eller det andet sted, er jo i forhold til hovedsagen så splintrende underordnet og ligeegyldigt. Vi, der kender det danske samfund, ved imidlertid, at man vil få optimalt det bedste forslag ved at sætte grænsen til 40.000 kr. Men lad os bare begynde. Kommer der et ændringsforslag, sådan at man får et flertal, der kan stemme for dette forslag, hvis nullet bliver streget, så man skriver 4.000 kr., er det i orden. Men streger I firtallet, stemmer vi ikke for det.

(Kort bemærkning).

Kaj Hansen (DKP):

Efter det sidste her kan jeg forstå, at vi ikke skal tage fremskridtspartiets forslag for deres pålydende. Om der står 40.000 kr. eller 4.000 kr., er revnende ligeegyldigt.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):